

EL MANDU

DES LLOFRIU

—Tinc una por que el meu marit conegui que avui ha vingut a visitar-lo el seu [amic Agustí quan ell era fóra.

Por el julio, ni tuerca

ni (1) tornillo

Hace calor. Hace mucho calor. Gozamos de una temperatura que es como un perro y una botifarra de payés. Sí, señores, porque es canicular. Me suda el tocino y tengo los masoveros escaldados. Si tuviera dinero iría a Calditas, pero como estoy más sudado que un radical, me tengo que hacer tres piedras y quedarme en Barcelona como los buenos.

¿Saben ustedes en donde salen más caros los pleitos? En Lloret. ¡Sí, hombres! ¿No han oído ustedes hablar nunca de las costas de Levante? Y ¿cuál es el simio más grande y más sabio? El orangután, dirán ustedes. La han chafado. El mono-mental. Bueno, ahora no vayáis a decir que con este chiste os he dado un mico.

Dice que ahora harán bajar el pan. ¡Sí, sí! Leche, harán bajar. A propósito: ¿a que no enciertan por qué al hornero de mi barrio no le ofende nunca la luz? Porque pan-talla. Y ¿cuál es el pan más delicado? El pa-lillo. Y ¿cómo van los panaderos a los mitines? En masa.

¿Conque ahora hay fiebre moralista? Vaya, vaya, que decía Gamper cuando era campeón. Id a dar el pésame a la Collado, la Francés y la Zoe, que me han dicho que no sé quién les ha hecho fallar el As. ¿A qué no sabéis por qué los merenderos de la Barceloneta están siempre tan bien pintados? Porque tienen cal a mares.

¿Aun no se ha resuelto lo de Banca y Bolsa? Los banqueros dicen que quieren declarar el boicot al jabón de Sales (Ramón). ¿Cuál es el jabón que da más miedo a los patronos? El sabó Tage.

Dice que los fascistas van de baja porque no tienen intelectuales. Figu-

raos: en toda Italia no hay más que un poeta y ¡aun es D'Annunzio!

No me encuentro bien. He pasado la noche con una mujer muy bien hecha y después me ha venido a la boca. ¡Como me dijo un poeta que era Tan agra!

He leído en el *Brusi* a entrada de oscuro que habían multado a unos vaqueros que echaban agua a la leche. Que harán, pues, con los que se la de aquello en el mar, que echan leche al agua. A ver si encertáis en qué se parecen los hombres al Etna. No rumicéis que no caeréis. ¡Ya caeréis si fuerais una menor y bailarais en el Iris Park! ¿Os dais? Bueno. Pues en que en la punta hay lava.

¿En qué se parece una corrida de toros a un cuartel? En que siempre hay un quinto. ¿Y los protestantes a las señoras? En que tienen Lutero. Es cuestión de cambiar un poco el acento, pero vosotros ya estáis acostumbrados. ¿Con qué el Centro de Reporters dará un festival en el Turó Park? Habrá que ver a los chicos de la Prensa como magrearán de valiente. Yo, si me vaga y tengo las dos pelas, iré una estonita. Quiero ver el cinturón de Salanova, que tiene dos metros treinta y cinco, la pipa de Buxareu (no maliciéis, eh? calientes), el traje de gabardina de Marsá, la americana ribeteada de Aldaz y el bigote de Larrad. Si estoy en Illis diré una conferencia sobre la influencia del cubismo en la redacción de la sección de sucesos. Habrá para alquilar pan y mojar sillas. Esconded las criaturas.

RUFASTA

(1) Femella, en catalán.

CUENTOS INVEROSIMILES

La tragedia del gramófono o el mayor monstruo los celos

Aquel gramófono, que el señor Carrasco, ex comerciante en maderas, tenía bien guardado en su finca de Vallcarca, estaba enfermo. Tenía ronquera. El señor Carrasco tuvo miedo de que el doble cristal de aumento (1) de la noche, le hiciese daño. Y lo retiró al interior de sus habitaciones. Pero el gramófono continuaba enfermo. Le pintaron el diafragma con yodo, y nada. Entonces, el señor Carrasco tuvo miedo de que por la noche se le fuera de pia-

nola y lo encerró en el reboste. Y el gramófono seguía enfermo. Hasta que al fin se murió, el pobrecito, como «La Palabra».

Cuando ya estaba enterrado, el señor Carrasco cayó en la cuenta de la causa de la enfermedad. Delante de su casa había un loro y el pobre gramófono se había muerto de celos.

GOMEZ DE LA SERNA CADET

(1) Re-lente.

Pensamientos filosóficos

Se han reanudado las obras del Metropolitano. ¡Hay que ver cuántas medidas hay que tomar con un metro!

Para ir a cazar conejos de bosque los aficionados emplean un hurón, para los otros conejos yo prefiero condor.

* * *

No es de extrañar que las mujeres del Paralelo se empeñen en salir desnudas, porque ¡no es poco lo que pesa una-rola!

* * *

Es cosa curiosa la atracción de las fuerzas contrarias: los invertidos siempre buscan a los derechos.

* * *

En cambio, de los hombres que tienen ciertos caprichos se dice que tienen los sentidos extraviados. Al decir extraviados, supongo no se referirán al camino, porque ellos siempre buscan el recto...

Correspondencia particular de «El Día Bólico»

Un futbolista.—Los orígenes del fútbol se remontan a los primeros años de nuestra era. En la Biblia ya se habla con frecuencia del Gol... gota.

Hacendista.—¿El pueblo que según las estadísticas economiza más? Pues, hombre, muy sencillo. Por su nombre se conoce: Ca-l'ahorra.

Un melancólico.—El uso de las bebidas alcohólicas por la noche es muy pernicioso. En todo caso use licores de marca. Por ejemplo, el ron Quido.

Intellectual.—Déjese de cok-tails y otras zarandajas. El aperitivo de los escritores es el Picón (Jacinto Octavio).

Mezzo soprano.—¿Cómo? ¿No ha visto usted nunca a Tita Rufo? Venga usted por la redacción de 5 a 7.

Un desesperado.—¿Le van mal los negocios? Hágase torero. ¡Verá qué pronto cambiará usted de suerte!

Un artista.—La revista más decorativa es *La Novela Roja*. ¡Como tiene un director Pintado!

Curioso impertinente.—No, señor, el animal que hace de aquello con la pata no es el pato, sino el caballo cuando os suelta una coz.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

El senyor B. rb., espòs lligítim de la opulent i magnífica rossa M.gd.l.n., tan coneguda per la seva gentilesa com per la franquesa que de seguida concedeix als seus amics, es barallava dijous amb el seu fill, un xicot de dinou anys, fet i pastat a sa mare, que està sempre cobert de trampes, enredat amb dones i en tractes amb metges de malalties que s'amaguen.

—Bé, vaja, prou!—exclamà per fi el senyor B.rb.—. Què tan discutir ni tans romanços! Sóc o no sóc el teu pare?

I el xicot, devingut súbitament tímid, respongué:

—Ah! Jo què sé...

• • •

Al Jutjat de guàrdia, de tant en tant, s'en senten de molt fresques.

Dilluns passat, sense anar més lluny, s'hi presentaren dues xamoses noies d'uns quinze anys, amiguetes i companyes de treball, per a denunciar que havien sigut forçades el dia anterior.

—I com va ésser?—els hi preguntaren.

—Veurà. Com que fa massa calor per anar al cine, anàrem a passejar pel moll. Mentre estàvem contemplant com sortia la golondrina, vin-

gueren dos barquers i ens començaren a fer bromes. Nosaltres, és clar, com que no hi vegèrem res de mal, els hi contestàrem. Entràrem en conversa i ells ens proposaren endur-se'ns en una barca a donar un passeig.

—Vostès, és clar—interrompí l'oficial de guàrdia—, com que tampoc hi vegeren res de mal, acceptaren...

—Es clar, pobres de nosaltres! I un cop fórem fora del moll, els pocavergonyes ens van obligar a estirar-nos al fons de la barca, ens van obrir les cames i... lo altre i... Ai, Deu meu, quina desgràcia!

I les pobres noies esclataren en un amarg plor.

—... bé!—féu l'oficial—. No plorin. Ja farem les diligències. D'on vénen, ara, vostès?

—D'una fonda de la Ronda de Sant Antoni. De can «Prim».

—De can Prim? Què hi feien?

—Hi havem passat la nit.

—Totes soles?

—No. Amb ells!

—Amb ells! Com ha anat això? Es a dir que primer vénen a denunciar que les han forçades i ara resulta que s'en han anat després a passar tota la nit amb els acusats?

—Oh! Ja veurà. Com que el mal ja no tenia remei...

• • •

La darrera aventura de la bruna S.s.gn. ens ha sigut contada por un habituat dels clàssics i nandulandescs ressopons de can Pier, lloc conegut vulgarment per *Grill Room*.

L'adorable xicoteta acabava de beure's una ampolla de Moët amb un individu que havia con-

gut aquella mateixa nit. Aquest, que per lo vist no era precisament de la Cofradia dels Lluïssos, li proposà, de bones a primeres i encara no haveren sortit al carrer, anar a dormir plegats.

La S.s.gn., com que el xicot anava ben trajat i lluia un brillant a la corbata, un *sello d'or* i un magnífic rellotge de pulsera, cregué que no perdria el temps i que el *petit cadeau* seria considerable, no es féu pregar per acceptar.

Aquella fou nit de prova per la mundana. El que ella havia acceptat per company de llit era viciós i exigent. La S.s.gn. hagué de posar en joc, i cregueu que quasi era un joc dels disbarats, tota la seva ciència, paciència o experiència en qüestions amoroses. Eren les set tocades quan rendits per la dissipació, per l'alcohol i per la son, la son els va vèncer.

Al mitg dia, el xicot es llevà, s'afeità, prengué un bany i s'habillà disposant-se a sortir. La S.s.gn., quins ulls li feien pampallugues, va dir que no es volia moure del llit fins a les quatre de la tarda, que prou s'havia hagut de moure durant la nit.

—Bé, bé—digué ell—. No cal que t'alcis. Té, perquè et compris unes mitges.

I deixà caurer damunt del marbre de la tauleta de nit tres peces de cinc pessetes.

Heu entès ben bé? TRES DUROS! Tres duros per tota una nit. I la S.s.gn., que es creu una mena de Marian de Càvia, que al cel sigui, de la professió. *Bueno!* Començà una de renecs com si la Xerrapeta i la Nanà es barallessin i fessin concurs de mal parlar.

—T'has cregut tal vegada que tractes amb alguna trotadora? Has de sapiguer que el meu amic, fixa't bé, el meu amic, la nit que vé amb mi, lo menys que em dóna són vint duros.

—Quina casualitat!—respongué el xicot.

—Què vols dir?

—Que jo també tinc un amic que és ximple...

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Els sants ignocents

En Rafelet, el nen de la senyora Rafart, aquell matí, mentre la seva mamà era a plassa, penetrà al seu quarto amb la sana i bona intenció de tafanejar el que es pugués.

La mirada de l'infant fou atreta de seguida per un objecte l'ús del qual, malgrat lo molt que treballà el seu cervell inexpert, li fôu impossible esbrinar.

Era una mena de guitarra buida, tota de porcelana, però sense mànec. En canvi, estava proveïda de quatre potes que la feien descansar a terra. Estava mig plena d'aigua fresca i cristal·lina...

En Rafelet tingué de seguida una idea genial. Com que era massa petit per a poder jugar a barcos a l'aiguera, aquell estrany aparell li vindria de primera. Agafà un tros de paper, el començà a plegar i al cap de poca estona havia construït un magnífic cuirassat que botà a l'aigua i féu manobrar amb tota felicitat.

En aquestes, la mamà den Rafelet, que havia tornat mentrestant de plaça, sorpresa al no veure el nen jugar al menjador, entrà a s'habitació i sorprengué al petit almirall.

—I ara! Què fas? Vés-te'n d'aquí de seguida!

—Per què, mamà?—preguntà l'ignoscent criatura—. Si no faig cap mal! Estic jogant!

—Vés-t'en, vés-t'en!—repetí la bona senyora—. Et faràs mal!

—Jo? Per què?

—Fuig, fuig! Els nens no podeu jugar-hi aquí. Precisament en aquest lloc s'hi han ofegat moltes criatures!

TIT OLA

—Però, de què tens por, tonto?

—D'estimbar me quan sigui a dalt!

—Fassin el favor, que em faran plorar el nen.

—A nosaltres ja fa mitja hora que ens plora, noia, i no diem res.

Tine is money

Donya Laura, vídua en segones núpcies, als quaranta anys, era lo que vulgarment s'en diu una real dona.

Alta, ben proporcionada, capaça amb un cop de pit de tombar d'espatlles a n'en Carpentier i deixar-lo K. O. per una temporada, era l'*almamater* de l'acreditat magatzem de panyos «Vídua de Costa i Manguera», que ella orientava i administrava personalment.

A n'aquella casa, on treballaven més de quaranta dependents, tot passava per les seves mans.

Ja en vida del seu primer marit, del qui es deia que tenia vicis no massa mascles, ella havia hagut d'agafar la batuta, que el seu espòs no sabia fer servir, i posar-se davant del negoci.

Era una dona pràctica i resoluta i amb tan bon ull comercial, que quan començava o plantejava un negoci, podíeu assegurar que tot anava ben lligat i que no li fallaria el mes petit detall.

Morts els seus dos marits, no cal dir que els pretendents a sacrificar-la per tercera vegada foren incomputables.

Però ella, que se sentia molt millor en el medi lliberal d'una vidueta prematura que la feia còpiciable als ulls del homes que la rodejaven, no es volgué deixar caçar i preferí de tant en tant acceptar alguna aventura de tramvia o de cine, entre homes desconeguts que no la podessin comprometre.

Un dia, el representant de la «Rodett, Capdell, S. A.», mentre li oferia el fil de la marca de l'Am, se sentí tant fortament atret per aquella donassa, que involuntàriament allargà la mà i la deixà reposar damunt les anques que desvergonyides emergien de la cintura breu de la opulenta vídua.

Aquesta, amb una mirada, deixà glaçat al pobre representant, que per cert no li desagradava, i no volent donar importància a l'atreviment, seguí parlant de l'afer plantejat.

Però, el negoci és el negoci, i aprofitant l'esverament del minyó la vídua logrà un descompte d'un vint per cent sobre el preu límit de la nota, que pujava uns milers de pessetes.

A l'anar a firmar la comanda, novament ef viatjant s'apropà a la seva clienta i en un moviment irrefrenable li engrapà un dels seus pits, passant-li el braç per sota l'aixella.

Ella es revoltà enèrgica i encarant-se amb l'atrevit «Don Joan»:

—Vol fer el favor de dir-me què és proposa vostè?—li preguntà amb duresa.

—Perdoni, donya Laura, no sóc amo de mi mateix, ha estat un moviment impulsiu; si jo podés tan solament fer-li un petó, seria l'home més feliç del món!

—Un petó!... Un petó! Be prou que els conec a vostès i bé prou que sé com acaben aquestes coses!

—Jo li juro, donya Laura!...

—Docs, si, Lluiset! ahir ho vareig perdre tot a la ruleta!

—Ja ho veig, però noto que em varen enganyar, perquè em van dir que t'havien deixat sense camisa.

—Deixi's de juraments tontos. A mi els negocis m'agrada començar-los i acabar-los i un petó és sempre el començament de finals de més transcendència.

—Jo li prometo...

—No sigui ximple, home, no sigui ximple!

I apuntalant-se d'esquena contra la taula, donya Laura s'alçà les faldilles, s'obrí de cames i oferint a l'entontit representant un espectacle insoportat, ordenà amb aire decidit:

—Depressa, que tinc tard. Faci el petó i tot lo altre que hauria de venir després. Aquesta casa és molt seria i els negocis no es fan mai a mitges. Enllesteixi, home, enllesteixi que «el temps és or»!

RUIXET

El parricida

La Mercè fa setze anys que fa el servei actiu a casa de la senyora Pepeta de la Rambla de Santa Mònica, coneguda en el món nandulandesc amb el nom de *Can Baixas*. Malgrat els seus trenta cinc anys ben complerts, a la Mercè no li

manca una escollida clientela composta de jovicels àvids, de *corridos* experimentats que saben que el fruit madur és el més gustós, i de vells libidinosos per als quals ella guarda mil recursos de la seva imponderable ciència amatòria, inspirats, principalment, en les escoles italiana i francesa.

La Mercè té un fill, engendrat en un moment de descuit. És un gamarús de deu anys, brut, analfabet i aspirant a l'honrosa carrera de trin-xeraire y macarró. No vol anar a col·legi, ni vol aprendre un ofici i sols és bo per a jugar amb la canalla més entremaliada del barri, fent cada dia noves malifetes que ja han donat lloc a l'intervenció dels guàrdies urbans i de l'alcalde de barri.

L'altre dia, el xicot va llençar des d'el balcó un roc de mig quilo al cap d'un transeunt. Sort que la Mercè va poder amagar el seu fill a casa d'una veïna i fer veure que el nen era a dinar a casa d'uns parents, que sinó el fet passa al jutjat.

Un cop passada l'alarma, la Mercè, xicarrona i nerviosa com és, va reconvenir en termes molt seriosos al petit entremaliat.

—Mira, fill meu, aquestes coses no les tens de fer, perquè em faries avergonyir d'ésser la teva mare. A més, qui sab quin horrible crim acabes de cometre? Pot ésser has obert el cap al teu pare!

F. AVALL HARGA

—La mamà diu que ja sóc prou alta... Què volen que els digui? Jo trobo que m'en falta un pam encara.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Escolteu concell de dona i no us en penedireu, que l'instint de la famella es mes fi que el de guineu

No sigueu tossuts, creieume feu el que us digui amatents, que donant-li gust a n'ella viureu tranquils i contents.

La malaltia d'en Lluiset

Quina aventura la que en Lluiset tingué diumenge passat!

Figürint-se que a les cinc de la tarda coneixia una xicotota al Turó Park i a quarts de vuit ja se l'emportava cap al «Xalet».

Bueno, ara hi ha que fer constar que en Lluiset és, o es pensa ésser, la quintaessència de la corridologia. Per ell no hi han mestres. A la penya del café on va cada tarda, té sentada plaça de catedràtic.

Mes veusaquí que dimecres, el xicot començà a sentir una cuissor sospitosa que s'accentuà dijous,

s'agreujà divendres i es féu inaguantable dissabte. Aprofitant la setmana anglesa, el noi corregué a cal metge.

El galeno el féu assentar al potro del suplici, l'examinà llargament, executà un lavatge, prescribí unes càpsules de sàndal i recomanà: «Ni café, ni tabac, ni licors!

—I doncs—preguntà el xasquejat corrido—, això que tinc és fort?

I el metge, que a la cuenta devia ésser legidor de EL NANDU DE LLFRIU, respongué:

—No. Es flux.

SANS SON

Coses del joc

—Ara no sé on he posat la cartera. Per més que busco...

—No te la trobes, oi?

La polla del senyor Maties

El senyor Maties, als catorze anys de casat, tingué la desgràcia de perdre a la seva dona, la bondadosa donya Caterina, a qui un atac al cor se l'emportà a l'altre barri en poques hores.

El matrimoni tenia una nena de dotze anys, la Pilar, criatura angelical, de molt bons sentiments, que plorà llargues nits la mort de la seva mare. Comprenent el senyor Maties que, sol com havia quedat, la vida que al seu costat portaria la noia seria molt avorrida, i amb el desig també de treure-li de davant de la vista tot el que podés recordar-li a la morta, l'envià a Sarrià, a un internat, i ell s'en anà a viure a dispesa.

Un dia el trobarem per la Rambla, a quarts de tres de la tarda. El senyor Maties, el cigarret als llavis i el bastó sota el braç, s'en anava cap al despatx.

—Hola, senyor Maties!—li preguntàrem—. Com està?

—Si, miri, anar passant...

—I la polla?

—La tinc molt trista des de la mort de la meua dona. Com que, pobreta, no tenia altra distracció que ella i ara només la trec de tant en tant...

R. OQUEROL

Una vegada, quan als music-halls jogaven al set i mig, va passar un cas a l'antic Arnau, que mereix la pena d'ésser contat.

La sala de joc estava molt plena. Assentats hi havien varis cabrits i algunes artistes que ja havien treballat i no tenien ningú per a entretenir al foier.

Entre aquestes darreres n'hi havia una de molt bonica que ja feia estona que estava jogant. De prompte, girà una carta que el crupier li donà i digué:

—Cas de mig!

Tothom començà a fer apostes an aquella carta. Tornà a donar-ne el crupier i la xicoteta, en comptar, vegé que sumaven cinc punts.

—Carta?—demanà el crupier.

—Si!—respongué ella, tota decidida.

Allavors el crupier, solemnialement, per veure si algú s'animava a fer apostes, digué:

—Senyors! Aquesta senyoreta s'en tira cinc. Hi ha algú que vulgui acompanyar-la?

PI XAFREDA

—No t'amoïnis, Glòria. Es un client dels meus bons temps, que ja no hi ha de què. Molta llengua i pocs fets, sabs?

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns envïin i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-DU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'apit!

Del món bancari

EN un establiment de crèdit de la Rambla, on cada fi de mes estan agobiats de feina, l'altre dia el quefe de la secció de títols estava la mar d'amoinat.

Tenia una pila d'operació per despatxar i li convenia deixar-ho tot despatxat al matí, puix a la tarda tenia d'estar-se a Borsa per una pila de negociacions.

Rumiant, rumiant, se n'anà cap a la secció de correspondència i demanà al cap si podia deixar-li algú que l'ajudés.

Tampoc allí estaven massa descansats; no obstant, l'encarregat del correu li digué:

—Miri, li enviaré a la senyoreta Trini així que em despatxi Bilbao.

La noia acabà la feina tan depressa com pogué i a la mitja hora escassa anà a posar-se a les ordres del quefe de títols.

—Gràcies a Deu que tindrè algú que m'ajudarà—li digué aquest—. Miri, posi's aquí que començarem a donar una empena a tot això, perquè aquí tinc una títolada...

La Trini no pogué reprimir un somriure, mentre la seva xamosa carona devenia tota vermella...

R. UQUET

Lo que no es cobra en diners...

EL que li passava al pobre senyor Bonsoms era per desesperar a un sant.

Amic de l'infància d'en Ferran, dedicat com ell al negoci de maquinària, li havia fiat una quantitat massa crescuda de gènere i, abans del venciment de les lletres, una malaltia súbita se l'havia emportat, deixant el negoci en mans de la seva vidua, una dona de bona voluntat, però desconixedora en absolut del que era el negoci.

Allò se n'anava indiscutiblement a can Pistrans i no es podia intentar cap acció fins que arribés el venciment del primer efecte. Com era d'esperar, vingué el protest i ja es vegè que la catàstrofe era imminent.

La vidua acudí a sol·licitar una renovació.

El senyor Bonsoms, sense grans esperances, malgrat totes les seguretats que li foren donades, accedí un cop més. Es presentà la segona lletra i nou protest i arribà la renovació amb el mateix resultat.

El senyor Bonsoms perdé ja la paciència i s'en anà cap a casa de la vidua.

Aquesta l'acollí contenta, explicant-li les dificultats econòmiques per des que passava i repetint-li que estava animada de la millor voluntat, però que de moment no podia entregar-li un cèntim a compte.

L'acreedor perdé els estreps.

—Miri, senyora—li digué—. Ja sab vostè l'amistat que m'unia amb el seu difunt espòs. Vostè no ignora lo enemic que sóc jo de violentar les coses, però això ja no pot anar i m'és impossible abandonar d'aquesta manera els meus interessos. Li dono un plaç de vint dies, però si passat aquest terme no ve una solució favorable, ho sentiré molt, però no em quedarà altre remei que tirar-me-li a sobre!

R. J. KARD

Qüestions culinàries

ABANS d'entrar en el fons de la qüestió, com diria un polític, permeteu-me, caríssims llegidors, que entoni una cançó an aquella sala, temple de la barrila, Santa Sofia del *corrido*, Catedral del *tunela*, que en Bastida va inaugurar per esplai dels barcelonins nandulandescs. Parlo de la «Bohemia».

La «Bohemia» és una mena d'Institut de la *corridologia*. Allí fa les primeres armes la nostra joventut, allí les més populars de les nostres entretingudes foren iniciades als misteris de la vida sexual i a poques passes, dintre d'aquella fonda de nom il·lustre es deixaren ficar per primera vegada la clau al pany de la guardioleta que el seu saber i la seva formosura féu eixamplar després a una caixa de cabals. Si jo fos regidor, que no n'arribaré a ésser mai, demanaria que la *Bohemia* fos subvencionada per l'Atracció de Forasters i declarada edifici monumental d'utilitat pública.

Som un diumenge a la tarda, a la hora de la mitja part, que en Frederic, dependent de l'adrogueria «El Valle Ultramarino», conegué a la Llucieta. La Llucieta tenia disset anys, i era raspa de servei d'uns botiguers del carrer de Villarroel. La Llucieta, allà al poble, te-

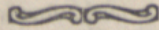
nia xicot, que se l'estimava força i que li havia deixat un buit que la noia estava molt trista de veure que ningú li podia omplir. I en Frederic, xicot elegant, una mica baranda, trempat i eixerit, fou el que la sort designà per successor del promès de la raspeta. La Llucieta i l'adroguer visitaren, doncs, moltes vegades l'hostatge de la Ronda de Sant Antoni i allí sense reserves ni precaucions de cap mena donaren lliure esplai als desitjos dels seus cosos ardents i joves.

Un diumenge, la Llucieta comparegué a la *Bohemia* trista i plorosa. En Frederic l'interrogà. La noia li explicà el drama. La llavor d'aquells amors, que ell semblava tan profusament al camp de la Llucieta, havia germinat.

—Es a dir que s'ens ha agafat l'arròs?—interrogà ansios en Frederic.

—Sí, noi—contestà la Llucieta plorant—. I ja veus que no va ésser per falta de remenar!

I GALOPI

La colònia d'en Gabriel

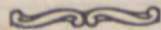
EN Gabriel Fontrodona, el conegut fabricant de teixits que durant la guerra va guanyar tants milions, ha decidit transferir la seva instal·lació a un poblet del pla on oferirà als seus obrers tots els aventatges d'una colònia a l'ensem que reduirà considerablement les seves despeses general, permeten-li competir aventajosament amb l'estranger.

Fa dos mesos, doncs, que en Gabriel Fontrodona no està més que per arquitectes, plànols, manyans, fusters i manobres. No més parla de ferros, de maons, de ciment armat i d'instal·lacions hidràuliques.

—Però perquè es capfica tant home!—li vàren dir l'altra nit al casino on acudeix un moment a pendre cafè i parlar dels seus projectes.

—Calli, home! Cada dia m'entusiasmo més. Ara he canviat un xic la distribució i em faig posar el despatx al mig mateix de la nova fàbrica. Així, d'un cop d'esguard puc apreciar si tot marxa bé. Ara he acabat de donar les ordres per les diverses naus. Queda molt bé. A la dreta tinc els tints, a l'esquerra els aprestos i per davant dono a les noies, i per darrera als contrames-tres.

M. AMADOR

Primavera a la tardor

FEIA trenta cinc anys que el senyor Benet, compta- i Cia., havia pres la direcció de la sucursal que ble de la coneguda fàbrica de farines «Blat, Sagó la casa tenia a Girona, i en aquest llarg temps i a força de sacrificis havia lograt reunir un capitalet no despreciable que li permeté abandonar el negoci, conservant-hi una participació amb el producte de quines dues coses li quedà lo suficient per a poder viure còmodament i fins amb cer luxe.

Però el senyor Benet, un cop es vegé lliure de les preocupacions del treball, li començà a entrar una mena de melancolia estranya. Era sol i per les dispeses i les fondes s'avorria enormement, com tot solteró en una capital petita.

L'idea del matrimoni el començà a llavors a obsessio-nar. Perquè no es casaria? Tenia cinquanta cinc anys, estava bastant ben conservat, havent portat una joventut entenimenada i fugit dels vicis i de la dissipació; no

era lleig, conservava un formós cabell negre i totes les dents, perquè no podia ésser encara un partit accepta-ble?

Ben aviat el senyor Benet es decidí. En una reunió havia conegut a la senyora Calamanda, una vídua de quaranta cinc anys, sense fills, també amb algú quartot, encara bastant fresca i que en la seva joventut es coneixia havia estat allò que s'en diu una real fembra. El senyor Benet començà, doncs, les insinuacions. La senyora Calamanda s'hi resistia. Mes tant i tant l'ex comptable estrenyia l'asedi, que un jorn ella es cregué en la necessitat de dir-li:

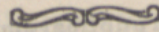
—Però tenim masses anys ja per a fer vida de ca-sats...

—Ca! No ho cregui. Què li sembla més fàcil: parar un sac o aixecar una viga?

—Parar el sac.

—Doncs vostè pari el sac, que jo ja aixecaré la viga!

BIT LLETA

Això volia ell!

EN Manel tenia molta amistat a cal Pinyot. Pot ésser massa. Perquè, vaja, diguin el que vulguin, lo que el Manel feia amb la pubilla del Pinyot, la Margueridona, era un xic massa fort. Com que era tan amic de la família, se l'enduaia per camps i per eres, sense que fos xicot d'ella ni res, i al poble ja es començava a dir coses que no estaven gaire bé.

Un dia, el pare de la Margueridona cridà el Manel a l'ordre.

—Mira, Manel—li digué—. A mi em sab molt greu haver-te de dir res, però jo ja sé que tu t'ho pendràs com es deuen pendre les coses quan son justes. El que féu tu i la noia, ja sé que es tot broma i que no hi ha res de mal, perquè vos heu criat junts i son com dos germans, però no està bé. La gent és molt dolenta i gormola. Veritablement, no sé per què rediantre vos en aneu sols per alli a entrada de fosc, jo ja sé que no feu cap pecat, però tu mateix ja ho veus que pot fer mal efecte...

—Bé, bé!—respongué en Manel amb aire poc convençut—. No hi aniré més amb ella i ja està acabat.

—Ara no m'enredis, perquè si jo sé que continues com fins ara amb la noia, t'en recordaràs de mi.

—I ara! voleu callar!

I en Manel prometé solemnement complir lo que li demanava el vell de cal Pinyot.

Mes veusaquí que precisament a partir d'aquell dia fou quan na Margueridona i en Manel començaren a trobar més gust en anar junts pel camp. I com que en aquest món amb certes coses no s'hi poden fer bromes, veusaquí que la xicota, un jorn, es trobà tota alormada perquè feia més de un mes que el seu calendari sexual no marcava el full vermell. Res que la deshonna de la xicota era una cosa feta i pastada.

Quan el pare ho sapigué s'en anà corrents a empaitar al Manel.

—Ja et vaig dir que si seguies fent broma amb la me-va filla te la carregaries!

—I això ha sigut, en efecte—respongué el desver-gonyit Manel.

PH. ILETT

Conte premiat del número passat:

UNA NOVIA PREVISORA

Suposem el que diria el cambrer:
—Ja he begut oli!

* * *

Títol del capítol 68 de les *Aventuras de un explorador en el Riff*, que es publiquen a *El Diluvio*:
«Un perrazo con una enorme lengua.»
No té res d'estrany que després d'aquest capítol vingui el seixanta nou.

* * *

De *L'Avi Munné*, simpàtic setmanari que es publica a la nandulandesca població de Sant Feliu de Guíxols, port de mar i lloc on se treballa el suro en gran escala, retallem les següents ratlles.

«Des de fa un quan temps observem que algunes noies es dediquen a llegir certs llibres (1) que, la veritat, no està gairebé per a xicotes.

A propòsit, divendres, davant del «Club Palamós Tertúlia» guipàrem una hortelana bastant bufona que llegia *EL NANDU DE LLOFRIU*»

Que consti que era el DE LLOFRIU, eh? Això demostra que a tot arreu hi ha gent que té bon gust i sab distingir.

* * *

Ha arribat a les nostres pecadores mans un prospecte del *Gran Salón Doré*, de Mataró.

D'ell copiem el següent paragraf:

«Exito delirante a la monísima y alegre canzonetista X. X. Belleza, Simpatía, Hermosura, miradas de soslayo, mal-dad, movimientos bursátiles.»

Aquest prospecte només el poden haver redactat el *Gordito* o en Pep Chil.

* * *

Darrera frase d'en Pich que corre per Barcelona:
«Perque se ha demostrado palmatoriamente...»

T. A. FANER

—Ai, El ric meu, quina felicitat més dolça experimento quan estic amb tu!

—Ja ho pots ben dir: ben dolça i ben grossa.

TAFANERIES DEL NANDU

En un periòdic de la nit que es publica en aquesta nandulandesca ciudad dels comptes i dels carrers bruts es va esllavissà l'altre dia una errada com un cove.

Publicava una nova sobre l'enllaç d'una actriu i acabava dient, poc mes poc menys:

«Deseamos a la desposada tantas AVENTURAS EN SU NUEVO estado como ha tenido en su carrera artística.»

Per culpa d'aquella a de massa per poc hi ha bufas.

* * *

El nostre director, senyor Rufasta, ens prega fem constar solemnement que no té res que veure amb aquell altre senyor Rufasta que l'altre dia va guanyar un premi a una cursa natatòria.

Que consti així, perquè el nostre Rufasta neda, però guarda la roba.

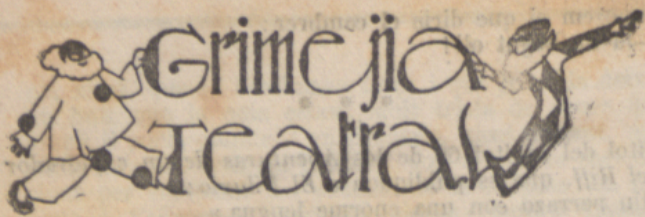
* * *

A un cambrer que va parlar malament d'un cert setmanari, uns desconeguts l'obligaren, pistola en mà, a empassar-se una purga de doscents grams d'oli de resina.

—Diantre de vent! Ho aixeca tot!

—Ja ho pot ben dir, senyoreta!

S'ens ha mort en Ferran Bayés. Pobre Nandu Bayés! Quan ja anava millor de la greu malaltia que havia passat feia alguns mesos, un inesperat atac d'assistòlia se l'ha endut en unes hores. Nosaltres, que algun cop hem de posar-nos seriosos, rendim aquí a l'amic el darrer homenatge.

En Nandu Bayés era un dels més fermes puntals de la Barcelona grimejial. Aquelles nits de l'«Alcàzar» no les oblidarem mai. Allà en Bayés féu les seves primeres armes com a director artístic, perfeccionant els seus coneixements a l'inaugurar-se, reformat, l'antic «Edén Concert», per uns mesos «Paris-la-Nuit» i afirmant d'una manera indiscutible el seu talent en els magnífics espectacles del «Principal Palace».

El rejoyenit teatre de la Santa Creu, avui devingut luxós palau del refinament i del cosmopolitanisme, ha perdut, al morir en Ferran Bayés, al seu principal *animateur*.

* * *

I ara, començant a resenyar-vos la nostra habitual *tournee* pels concerts del Paral·lel, vos direm que hem estat a *L'As*, on va reparèixer avui fa vuit dies, la Condesita Zoe lluint un joc de cadera i *algo* més que allí fan les *metempsicosis* de les varietés, que diria el *Gordito*, de manera que ara amb la Zoe, la Collado i la Francès tenen un *tresillo* al que hi jugaríem cada nit si el senyor Abeleira ens ho permetés.

Al «Novelty» la Bella Dorita fa ensorrar cada dia el local a força d'aplaudiments. Diu que el senyor Serrano vol fer reforçar la teulada. La Reynon cada dia més incitant. Està com per mossegair-li un ull. Si segueix així, quan pugem al foier ens tindran de posar-nos un murrió.

Hem llegit un nom a la cartelera del «Concert Apolo» que ens ha tocat el cor. Hi ha una xicota que és posa «La ideal Nievelina». Deu tenir molta calor i és voldrà mantenir en fresc. Anirem a veure a la Roseta Anglada, perquè ens en faci cinc. És veritat, per això, que la Roseta ara s'ha tornat molt recatada i no se li poden fer bromes. Hi anirem pel cantó seriós.

El senyor Pepe Marquès i la Perla Antillana distreuen a la concurrència del «Folies», del seràfic Folies, music-hall de les famílies, de les noies entenimentades i dels senyors terrasencs que fan forrolla silenciosa, metòdica i acompasada. De noies maques n'hi ha un femer, que deia aquell predicador. Hi ha la Domi, la Diamantina, la Ruiz, la Orellana i la Ibarra. També hi treballen *Les Criollites* i un negre, que no és el Leopoldo. (No confondre aquest Leopoldo amb l'altre Leopoldo, barrilaire habituat dels music-

halls; un xic calb i especialista en lluir mitjons transparents i sabates baixes de fer patir a les nenes.)

Al «Royal» hi han les mateixes xicotes de sempre, però no cal que canviïn, perquè hi ha un pom de noies que val la pena. La Torres, que quan més ens agrada és quan prenem cafè amb llet en sa companyia en una vaqueria clàssica del carrer Nou, a l'hora sentimental de la claror de matinada, la Pilar Calderon, que cada dia està més catxonda, la Marguerida Alonso, que és una marguerida que desfullariem amb molt de gust (linotipista: que *desfullariem* i no *despullariem*, i si componíeu això diríeu una veritat més grossa que el dit de Colomb), la Ideal Coralito, la Cherito i la Pepeta Mijares, valencianeta més castissa que el Grao; més bonica que la casa de les Aigües.

I al «Monte Carlo» tenen la Paquita i la Maria Casanovas, la Carmen Caballero, bonica i riallera, i la despampananta i esculptural Mary Navarrito, que quan balla tenim por que es trenqui de tan que es brinca.

Hem gastat seixanta rals de grosselles aquesta setmana. Haurem de fer economies. Ademés, sumant els set dies i set nits corresponents, havem dormit ben bé un parell d'hores i mitja, i això no pot anar ni amb rodes, fillets.

EL SECRETARI DEL NANDU

—I no ha portat la seva senyora a estiuejar?
 —No cal. Hi ha tants amics que vénen amb la seva.

Ara va bé!

Davant dels innumbrables imitadors dels dibuixos i fins falsificadors de la firma del gran **OXYMEL**, que d'un quant temps ençà vénen apareixent, plagis i falsificacions que demostren que **OXYMEL és el més gran dels dibuixants galants**, EL NANDU DE LLOFRIU està preparant-li un homenatge que vos en lleparau els dits, De moment podem avançar que l'homenatge consistirà en un número extraordinari dedicat al nostre gran director artístic, en el que hi aniran una profusió de dibuixos sens, capassos de fer la reputació d'un artista. Serà lo més gran que s'haurà fet en aquest gènere.

ORQUESTRA
 JAZZ-BAND
XIBARRI
 BALLS MODERNS
 R. Bover : Poniente, 54, 1.º, 1.ª
 D. Vallés : Cisne, 4 - Gracia
 BARCELONA

GAMIANI
 Demaneu a tots el kioscs aquesta maravella de la literatura galant, pero, *exigiu* que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL.
 Val tres peles, però fillets, es lo mellor de lo mellor.
 Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració

LA NOVELA
 GALANTE
 Demaneu la cada dijous al vostre quiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.
 Cada dijous, 15 cèntims

Vols curar-te la gonorrea aguda, la cristitis, la blenorràgia?
 Compra avui mateix les **CAPSULES REX SAS**
 De venda a tots els centres de específics i farmacies

Maison Meublée (Verdura)
 Carrer de Barbarà, 27
 Ascensor
Gran confort — Saletes de bany — Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée (Verdura)
 Plassa Santa Madrona, 6
 Frente al Banc d'Espanya

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vias Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá Rambla de las Flores, 14 — Salus; Fontanella, 7 — Doctor Perelló, Rambla del Ceniro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La **Mundial**
 Espalter, 6
 BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haiguen ensopegat-Lavaties per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA
¡PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancro han muerto, quedando esterilizadas la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo. Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i matriu
 Compte del Foscó, 23, prat., 1.ª
 Visita de 11 a 1 i de 6 a 8
 Consulta especial: Carme, 76, prat.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja, 50 céntimos.
 1, San Ramón, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer se curan pronto y bien, con las tan conocidas **GRAJEAS BUSAS ROVISOLFF** cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
 Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

A l'ombra d'un garrofer,
«me puse a considerar...»

Si les garrofes s'inflessin
ai, mare, quins disbarats!